

Marno János

a cselekmény – isten ha egyszer lábra kap

részletek a fenti címet viselő, majd' harminc éve napvilágot látott verseskötet mai, tüzetes, minden egyes darabot felülvizsgáló átiratából, illetve a felülvizsgálati munkanaplóból

2o

A víz egy tejszínű mellékcsőből
szökik ki a falra – ha ugyan fal az is,
ami nem ér a térdnél lejjebb. Ez a víz, vízkör,
hézagfal alkotják együtt a vagy szűk
vagy öblösebb tocsogó fülkét, melyet Robinson,
magában, Isten illemhelyének nevez.
A név pedig minden. Mellemben még a füst,
a Semmi csecséről leszítt levegőtej,
s fejben az őszi vagy tavaszi árvíz,
aszerint, hogy gázol az ember vagy térdel,
szavát elfojtva, elapasztva a szégyen.

2o/b

A tejszínű mellékcső vajon honnan származik? Arra jól emlékszem, amikor a Fa szappan kicsusz-
szan a kezemből a kórházfolyosó egyetlen tusolójában, a csövet viszont nem látom magamban,
ahogyan a falat is máshonnan veszem, nem a kórházból. Blöffölök. Mint egy kártyajátékos, aki
fékezhetetlenül emeli folyvást a tétet.
Isten tudja, gondolja, ki lát, ki nem lát bele a lapjaimba. Aztán egy hirtelen jött indulatból ki-
teríti őket, nem azokat, akik belelátanak, sem akik nem látnak bele a lapjaiba, hanem a lapokat
magukat, ami egyidejűleg teszi a játékost vesztesé és kirekesztetté a játékból. Az ilyen ex-já-
tékos pedig hamar kórházba kerül, egy félig-meddig elfekvő osztályra, ahol a magatehetetlen
roncsok ritkán kívánnak fürdőt venni, miért is akarnának megszabadulni a saját szaguktól, ami-
kor az a szag az egyetlen olyan burok körülöttük, ami legalább emlékezteti őket az otthonos-
ságérzetre. Azt azonban nem tudom rekonstruálni magamban, hogy harminc évvel ezelőtt
miért nevezte Robinson ezt az elfekvős tusolót Isten illemhelyének. Robinson Dosztojevszkijt
olvasott volna? Akit én csak nagyon keveset, a legendásan nagy műveit egyáltalán nem, és azt
sem tudom, miért nem. Hiszen ami keveset igen, azt mind élvezettel faltam.

21

*Hidd el, hogy hideg van, rögtönöz a nyelv
elméje, róva körbe a kórházi havat;
hit, hold, kutya, hideg – a vers nyers
szavai, a kutya sem veszi már számba
őket. Hanem ha eléri bendőnk
s irhánkat a húsvét! E szavakból akkor
egyszerre hímes tojások lesznek,
kifúttak, csírátlanítottak, amilyennek
a szerelmünk bizonyult a bonyolult
körülmények közepett... Na és anyád?! – hörgi egy
fehérbe bújt múmia, hánytálat lökve elém.*

21/b

A kurzivált mondat után elszakadtunk az eredetitől, elmúlt az az idő, amikor az eredeti nyomott valamennyit a latba, most csak annak a nyomát tapasztaltuk, a nyomásából szinte semmit, hacsak nem számítom a rossz benyomást, amit minél szélesebb körökbe kigyűrűztetve nem szívesen keltenék. A pótlások bőséges valóságreferenciákkal rendelkeznek, többel, mint amennyit az eredetiben engedtünk szóhoz jutni, de hogy is ne, amikor harminc év alatt bölcsőbbek lettünk és betegebbek, olyan gyengélkedők, akikre ráférne valami jobb minőségű masszázs. Harminc év után nem árthat elapasztani egyes ihletforrásokat, amelyeket szintén megviselt az idő, vagy a Kastélyt eladták, amelynek az erdő felőli oldalánál álltak a konténerok, hogy megdézsmálhassák a macskák. Rengeteg-rengeteg macska, aztán kevéssel följebb megint a szikrázó hó – de most még ne menjünk arra.

Jane Yap (Malajzia) munkája – Ludvig Nemzetközi Művésztelep

